

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 236.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000335024/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Isen glimrede ude over Engene, og det blinkede i Skiften paa Flodens store, hastigt løbende Bølger.

Men da han atter havde gaaet i Tanker blot en ganske lille Tid, var det hele forbi. Nu var Solen virkelig nede, og Skumringen bredte sig hurtigt.

Han blev ved at gaa. Han vilde dog ud til Floden, inden han vendte om. — Det brusede ind under Engbrinkerne og nu i Mørkningen blev hvide Skumkamme synlige ogsaa længere ude paa Floden. — — At saadan en Flod nu kunde blive ved at løbe og løbe med alt det Vand, længe før man var bleven til, og længe efter at man var død! Blive ved og blive ved. — Men hele denne oprørte Vandflade, han i Øjeblikket saae ud over, — den kom dog til Havet, maaskee om nogle Dage, og det gjorde det altsammen: det blev dog ikke ved paa samme Maade for hver een af disse Bølger. Nej, det blev til noget helt andet. Saadan var det ikke for ham. Havet — det kunde jo ingen vide, hvordan det var, men det var da i hvert Fald en stor Forandring for hver enkelt Bølge. Men hvordan hans eget Liv skulde blive, det syntes han, han vidste saa meget godt, altfor godt, lige til dets Afslutning.

Han stod og fulgte med Øjnene flere af de store Bølger derude — det Jag, der var i dem forat komme frem. De tog jo sommetider Skikkelse ligesom Mennesker, allesammen bøjede forover imod Vest. — Men dér var een, — det var, lige som den stod ret op, og som om den, for Øjet, holdt sig paa samme Sted, gik ikke vestpaa som de andre. — Der foer ham en Gysen igjennem Kroppen, — men det *var* da vist et Menneske! — — Eller var der ikke to Mennesker? — Jo — jo, nu saae han det: det var sikkert en Baad! Det var vel een, der blev færget over, og saa Færgemanden. — Der laa jo en lille Færgebro ikke ret langt her til Siden for ham.

Det varede kun kort, saa kunde Tilio høre Stemmer derude fra Baaden. Den ene lød kraftig og befalende. — Lidt efter lagde Baaden til Broen. De to Personer steg op paa den. — Den lille, tykke Færgemand stod og pegede. Der gik en Sti over Engene lige op til Landevejen, — det var vel nok den, han viste den Fremmede.

Tilio nærmede sig: »det er kortere at gaa tværs over Engene,« sagde han, »hvis den Fremmede vil til Byen.«

»Jamen den Vej kan den naadige Herre jo ikke finde,« sagde Færgemanden. »For han er slet ikke kjendt her paa Eggen.«